

กรรมเวร

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสฺนฺโต

ถาม-ตอบ ปัญหาธรรม วันที่ ๗ เมษายน ๒๕๖๑

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองขวาง อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

ถาม : เรื่อง “จิตใจคิดไม่ดี”

กราบนมัสการหลวงพ่อ

ผมคิดว่าผมมีปัญหาทางด้านจิตใจ ตัวของผมมีความศรัทธาในพระพุทธศาสนา มาก เชื่อในบุญบาป แต่ปัญหาคือผมชอบมีความคิดว่าครูบาอาจารย์ที่ผมเคารพศรัทธา ท่านสามารถรู้จิตใจได้ แล้วตัวผมชอบมีความคิดที่ไม่ดีออกมาต่อครูบา-อาจารย์ เช่น ด่าท่านด้วย ถ้อยคำหยาบคาย อยากรู้อะไร ก็ไปถามท่าน แล้วก็คิดว่าครูบาอาจารย์ท่านต้องทราบความคิดเราแน่ๆ ซึ่งความคิดเหล่านี้สร้างความเสียใจ ทุกข์ใจ สะเทือนใจให้ตัวผมมาก

บางทีครูบาอาจารย์มองเห็นผม ก็เผลอด่าท่านในใจ อย่างรวดเร็ว ทำให้เสียใจ ทุกข์ใจ มาก ทั้งที่รักครูบาอาจารย์มาก ศรัทธาท่านมาก สามารถยอมตายแทนได้ แต่ทำไมจิตใจจึงคิดแบบนี้ได้ แล้วตัวผมเองก็กังวลทุกข์ใจไปอีกว่า คิดแบบนี้ต่อไปต้องเป็นบาปแน่ๆ เพราะในมโนกรรม ยิ่งครูบาอาจารย์ที่ท่านเป็นพระอรหันต์ บาปของตัวผมก็ต้องหนักแน่ๆ ทั้งๆ ที่ผมรู้ผิดชอบชั่วดี แต่จิตใจก็ยังคิดชั่วอยู่บ่อยๆ ทำให้ได้รับความทุกข์ใจมาก บางทีผมก็เฝ้าตัวเอง โกรธหงุดหงิดอยู่ในใจว่าคิดแล้ว ไม่ดี คิดแล้วมีความทุกข์ แล้วจะคิดทำไม แต่ยิ่งเฝ้าก็ยิ่งคิด ตัวผมนี้เหมือนจะเป็นบ้า อยากจะร้องตะโกนออกมาเหมือนคนบ้าเลยครับ

ทุกวันนี้ผมสวดมนต์ทำวัตรเช้า วัตรเย็น เกือบทุกวัน เติมน้ำใจทุกวัน และนั่งสมาธิทุกวัน เวลาเช้า กลางวัน และก่อนนอน ขอขมาพระรัตนตรัย ครูบาอาจารย์ บิดา มารดา และแม่เมตตาทุกวันครับ คำถาม

๑. ผมมีความคิดแบบนี้แต่ไม่เคยแสดงทางกาย วาจา ผมเป็นบาปไหมครับ แล้วผมต้องตักนรกไหมครับ

๒. ขอเมตตาช่วยแนะนำวิธีแก้ปัญหาคิดใจให้ด้วยครับ

๓. ตัวผมชอบเสียใจ และตำหนิตัวเองอยู่บ่อยๆ กับสิ่งที่เกิดขึ้น

ขอเมตตา หลวงพ่อแนะนำวิธีแก้ไขให้ด้วยครับ ขอน้อมกราบหลวงพ่อด้วยความเคารพ รัก และถ้าหากมีสิ่งใดบรรยายและได้ถามต่อหลวงพ่อ คำพูดที่ไม่เหมาะสม และผิดพลาดประการใด ขออภัยด้วย

ตอบ : คำขอภัยเนาะ อันนี้เราจะอธิบายเรื่องเวรเรื่องกรรมก่อน ถ้าเรื่องเวรเรื่องกรรมนะ เวลาว่าเรื่องเวรเรื่องกรรม เราพูดเรื่องนี้แล้วมันสะเทือนใจ มันสะเทือนใจเพราะอะไร ความจริงเป็นความจริงนะ ความจริงเป็นความจริงแน่นอน ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว เป็นสัจจะเป็นความจริงแน่นอน แน่นอน ทำดี ต้องได้ดี ทำชั่วต้องได้ชั่ว

นี้ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่วปึ๊บ เวลาคนทำดีไปขึ้นสวรรค์ เวลาคนทำชั่วตกนรกอเวจี ตกนรกอเวจีตามความเป็นจริง เห็นไหม แต่พอเราเกิดเป็นชีวิตจริง ชีวิตจริงนี้ เวลาคนทุกข์คนยาก สวรรค์ในอก นรกในใจ มันทุกข์ยากยิ่งกว่าตกนรก พอมันคิด มันทุกข์ยากยิ่งกว่าตกนรก เขาบอกว่าเขามีความสุข ความสุขเหมือนกับอยู่บนสวรรค์เลย คนเกิดมามีแต่คุณงามความดี คนเกิดมาคาบช้อนเงินช้อนทองมา เราไม่ได้เป็นแบบนั้น เราก็อยากเป็นแบบนั้น ถ้าเป็นแบบนั้น เห็นไหม มันก็มีวิชาแก้กรรม แก้กรรมเนี่ย

เราก็บวชเป็นพระนะ เวลาเราเห็นความศรัทธาของสังคม เวลาเขาเชื่อถือ เขาก็เชื่อถือ เขาเชื่อถือขึ้นมา เห็นไหม เขาเชื่อถือ ใครละ เวลาเขาเชื่อถือนะ เขาเชื่อถือหลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่น เชื่อถือครูบาอาจารย์ที่ท่านเป็นธรรม ท่านเป็นธรรม เวลาท่านเป็นธรรมนะ เวลาหลวงตา ท่านพูดถึงหลวงปู่มั่น เวลาหลวงปู่มั่นเวลาท่านเป็นพระอรหันต์ เวลาท่านนั่งสมาธิภาวนาเพื่อวิหาร-ธรรมของท่าน พอวิหารธรรมของท่านนะ ไปทางภาคอีสาน ไปเจอครอบครัวครอบครัวหนึ่งไง เขามีความทุกข์ความยาก พอมีความทุกข์ความยากเขาก็ฝากกับหลวงปู่มั่นมาว่า ให้หลวงปู่มั่น ช่วยไปบอกครอบครัวเขาหน่อยว่าเขาทุกข์เขายากมาก ช่วยทำ บุญกุศลอุทิศส่วนกุศลให้เขาบ้าง

หลวงปู่มั่นท่านเล่าให้หลวงตาฟังนะ แล้วหลวงตาท่านก็มาอธิบายให้ลูกศิษย์ฟัง ต่อเนื่องไป ว่าคนที่มีคุณธรรม ท่านทำสิ่งใดแล้วท่านมีสติสัมปชัญญะของท่าน ท่านจะควรทำ

สิ่งใด ท่านทำเพื่อประโยชน์ เราไม่เอาไปเป็นเรื่องธุรกิจ เรื่องเรียกร้อย ศรัทธา เรื่องเรียกร้อยให้คนมานับหน้าถือตา เวลาคนจะทำแบบนี้จะทำแบบนี้ เวลาท่านเข้าไปบิณฑบาตในหมู่บ้านนั้น ก็ไปถามเขา พยายามถามพยายามปฏิสัมพันธ์กับเขาว่า “เคยมี ครอบครัวยังอยู่หรือไม่ ครอบครัวยังมีหรือไม่” เวลาถามคำถาม “อ้อ! ครอบครัวยังเคยมีอยู่แต่เมื่ออดีต อดีตมาแล้ว เคยได้ยินมาอยู่ว่าครอบครัวยังเป็นอย่างนั้นๆ” คือเราจะบอกว่า เวลามันเนิ่นนานมาขนาดที่ว่า ครอบครัวยังมันเป็นยุคสมัยเลยแหละ

ฉะนั้น ท่านก็เก็บไว้ในใจของท่าน เห็นไหม ถ้ามันมีคนที่เห็นไปได้ ท่านก็จะทำให้ๆ เพราะอะไร เพราะว่าเวลาเราจะ คิดว่าเราปรารถนาดี เราสร้างคุณงามความดีอย่างเดียวไม่ได้ เพราะหลงตาท่านบอกว่าเวลาหลงปุ้มันท่านได้ผลกระทบมาจากตอนอยู่ถ้าสาริกๆ เห็นไหม พอจิตท่านลง ท่านมองไปที่ดินเขา ดินเขานะมีหลวงตาองค์หนึ่งเป็นพระหลวงตา ท่านมีครอบครัว เวลากลางคืนภาวนาก็คิดถึงแต่ครอบครัวใช้ไหม หัวค้ำก็คิด เทียงคืนก็คิด จนสว่างก็ยังคิด คิดทั้งคืนเลย พอคิดทั้งคืนขึ้นมา ด้วยความเมตตาของหลวงปุ้มันท่านก็ให้คติธรรมไป

“หลวงตา หลวงตาเมื่อคืนแต่งงานกับอดีตสีกา แต่งงานใหม่กับคนเก่าทุกคืนทั้งคืนเป็นอย่างไร”

ไปเตือนเขาเพื่อจะไม่ให้เขาคิด เพื่อให้เขาขยับยัง เพราะตอนนี้เราเป็นพระ นั่นคืออดีตใจอดีตสีกาที่เป็นภรรยา แล้วเขาละเลิกภรรยาแล้วมาบวชพระ แล้วก็คิดถึง คิดถึง เห็นไหม พอเช้าขึ้นมาก็ไปเตือนเขา ให้สติเขา ให้เขาได้คิด รุ่งขึ้นอีกวัน ไปบิณฑบาต เขาหายไปแล้ว คนที่รู้ความคิดของเขา เขากลัวมาก

ฉะนั้น นั่นแหละเป็นคติธรรมที่หลวงปุ้มันท่านได้มาตั้งแต่ต้น พอได้มาตั้งแต่ต้นแล้ว ท่านจะทำการสิ่งใดแล้วท่านต้องระมัดระวัง ทำเพื่อประโยชน์ ไม่ให้เป็นโทษ ทำเพื่อประโยชน์ คือให้คติธรรมเขา ให้สติปัญญาเขา ให้เขาได้ขยับคิด แต่เขากลับเห็นเป็นเรื่องทางโลกใจ ว่าคนมารู้ความคิดเขามันเป็นสิ่งที่น่าอาย มันเป็นเรื่องโทษ เขาก็เลยเก็บ เก็บบริหารหนีไปเลย แทนที่ ทำประโยชน์กับเขา เขาก็เลยได้โทษมา ตั้งแต่นั้นมาท่านทำ สิ่งใด ท่านก็ระมัดระวังตลอดๆ เห็นไหม

สิ่งนี้ที่บอกว่าเราก็บวชเป็นพระ เวลาเราเห็นพระเอาเรื่องนี้นะ ตอนนี้เป็นกระแสมาก ใ้กระแสที่ว่ามันมีเวรมีกรรม มันมีเวรกรรมอย่างไรต้องแก้เวรแก้กรรม พระหากิน พระอย่างนี้มันทำให้คนที่ศรัทธามีความเชื่อมั่นเหลวไหลไป นี่พูดถึงเรื่องเวรเรื่องกรรมนะ **ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว** มันต้องเป็นอย่างนั้นแน่นอน ถ้าเป็นอย่างนั้นแน่นอน ใ้สิ่งที่ว่าในสังคมเป็นโลกมนุษย์ มันเป็นสมมุติ สมมุติชั่วคราวของชีวิตนี้ มันก็เลยเหมือนกับโลกวิทยาศาสตร์ที่มันยังหลอกลวงกันได้

แต่ถ้าเราเชื่อกรรมสิ่งที่เป็นจริงๆ ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว ถ้าทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว สิ่งที่เราทำมาแล้ว กรรมจำแนกสัตว์ ให้เกิดต่างๆ กัน พอกกรรมจำแนกสัตว์ให้เกิดต่างๆ กัน คนเรา เกิดมา พันธุกรรมของจิตๆ จริตนิสัยของคนไม่เหมือนกัน ถ้าจริตนิสัยของคนไม่เหมือนกัน แต่คนเกิดมาเป็นมนุษย์ เป็นอริยทรัพย์ เป็นบุญกุศล แล้วเราเกิดเป็นมนุษย์แล้วเกิดมาพบพระพุทธศาสนา

พอเกิดพบพระพุทธศาสนา เขาบอกว่า “เรามีความเชื่อในพระพุทธศาสนามาก แต่ทำไมจิตใจเขาเป็นแบบนี้ล่ะ”

คำว่า “จิตใจของเขาเป็นแบบนี้ จิตใจเขาเป็นแบบนี้” นี่ไง เวรกรรม เวรกรรม นี่แหละเวรกรรมยืนยันกัน เพราะอะไร เพราะเราเป็นคนคิดดี เราเป็นคนปรารถนาดี แต่ทำไมมันมีความคิดอย่างนี้ผุดขึ้นมาในหัวใจล่ะ ถ้ามีความคิดอย่างนี้ผุดขึ้นมา ในหัวใจ เห็นไหม เขาบอกว่า “เวลาเขาเจอหน้าพระ เขาเจอ หน้าพระ เขามีคำหยาบขึ้นมาทันทีเลย แล้วอยากทุบอยากตีพระองค์นั้น อยากทำลายพระองค์นั้น ทั้งๆ ที่มันไม่ดี มันไม่ดี”

แล้วโดยสามัญสำนึก โดยสามัญสำนึกโดยประชาธิปไตย เราก็ต้องเคารพสิทธิของคนอื่นอยู่แล้ว เราจะไม่ก้าวล่วงสิทธิของคนอื่นแน่นอน แล้วทำไมเราที่มีความคิดก้าวล่วงคิดไปถึงจะทำลายเขา โดยเรา เราเป็นปัญญาชนนะ เราก็รู้ว่ามันผิด ละเมิดสิทธิเขา ละเมิดสิทธิเขาด้วยความคิดเรา มันก็เป็นความผิด อยู่แล้ว แล้วมันคิดขึ้นมาได้อย่างไรล่ะ

เราจะชี้ให้เห็นเรื่องเวรเรื่องกรรม เวลาเรื่องเวรเรื่องกรรมถ้ามันมีของมันมานะ เพราะมันได้สร้างของมันมา ภาษาเรา ถ้าเราไม่มีข้อมูล เราจะคิดได้ไหม ถ้าเราไม่เคยทำสิ่งใดมา เราจะคิดอย่างนี้ไหม เพราะมันทำสิ่งนี้มา ทำสิ่งนี้มาตั้งแต่ภพชาติใดก็

แล้วแต่ มันก็ฝังอยู่ในใจฉันนั้น แล้วเวลามันมาเรื่องเวร เรื่องกรรม ถ้าเรื่องเวรเรื่องกรรมอย่างนี้ เวลาที่เราให้อภัย ไปมาก เพราะคนเป็นอย่างนี้แล้วมาปรึกษา เราก็บอก ว่าให้แม่เมตตา ให้ขออภัยต่อกัน

ธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าสอนวิธีเดียวเท่านั้นเลย ให้อภัยต่อกัน คือให้อภัยต่อกัน แก้ไขด้วย การไม่ผูกโกรธ ไม่จองเวรจองกรรม ไม่จองล้างจองผลาญใครทั้งสิ้น เรามีแต่การให้อภัย แล้วถ้ามีสิ่งใดเราจะช่วยเหลือเจือจานได้ เราก็อยากจะช่วยเหลือด้วย นี่ก็เหมือนกัน ถ้าเราให้อภัยของเรา แล้วขออภัย เวลาเราทำวัตรสวดมนต์แล้วพยายามขออภัย ขออภัย ถ้า! ถ้ามันยังไม่หมดสิ้น ถ้ามันยัง เข้มข้นอยู่ เราก็พยายามของเรา แต่! แต่มีหลายคนมาก มีหลายคนมากที่เป็นอย่างนี้ แล้วเราบอกว่าให้เขาทำขึ้น เขาบอกดีขึ้น ดีขึ้น

คำว่า “ดีขึ้น” กรรมของคน เห็นไหม ก้อนหิน ก้อนหินที่ก้อนใหญ่ก็มีน้ำหนักมาก ก้อนหินก้อนเล็กก็มีน้ำหนักน้อย คนที่ทำบาปด้วยความอาฆาต ด้วยความผูกโกรธ ด้วยแบบวิญญูในสมัยปัจจุบันนี้ ทำให้สะใจ สะใจ ยิ่งสะใจเท่าไร บาปมันก็ มากขึ้นเท่านั้น ทำไปด้วยความรู้เท่าไม่ถึงการณ์ บาปมันก็เล็กน้อย ทำไปด้วยความพลั้งเผลอ บาปของคน บุญบาปมันอยู่ที่เจตนา อยู่ที่ความตั้งใจ

ถ้ามีความตั้งใจขึ้นไป เห็นไหม ถ้าคนมันเบาบาง มีหลายคนมากเขาแม่เมตตา เขาขออภัย ทำวัตรเช้า ทำวัตรเย็น สวดมนต์แล้ว สวดมนต์เสร็จแล้ว ระตะนัตตะเย ปะมาเทนะฯ เราขอขมาพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ เพราะในแต่อดีตชาติต่างๆ มา เราไปทำอะไรไว้กับใคร เราละบุญตัวตนไม่ได้ ถ้าเราละบุญตัวตนไม่ได้ เราก็ขออภัยต่อพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ รัตนตรัย เพราะพอเข้าไปใกล้พระ เข้าใกล้พระพุทธรูป มันจะมีเกิดการต่อต้าน การต่อต้านเนี่ย เราขออภัย มาตลอดเวลา ขออภัยต่อเนื่องไป เห็นไหม

แล้วเราก็พยายามมีสติสัมปชัญญะอยู่กับปัจจุบันนี้ เวลาเข้าไปถึงพระองค์นั้น ถ้ามันเข้าไปใกล้แล้วมันมีปฏิริยาที่ได้แย้ง เราก็ถอยห่างออกมา มีหลายคนมากเข้าไปใกล้พระพุทธรูปไม่ได้ พอเข้าไปใกล้พระพุทธรูป มันจะมีแรงต้านจากใจรุนแรงมาก แล้วเขาก็พิสูจน์ตัวเขาจะด้วยการถอยห่างจากพระพุทธรูปออกมา แรงต้านในใจจะเบาลง เบาลง คำว่า “เบาลง” แรงแ

ด้านเฉยๆ แต่ถ้ามันอยู่ในปัจจุบันมันก็มีความคิดผูกมาตลอดเวลา เขาก็พยายามขอขมาอย่างนี้ ทำขอขมาอย่างนี้ จนสุดท้ายเขาบอกก็ ดีขึ้น ดีขึ้น

เราจะบอกว่า “**เวรระงับด้วยการไม่จองเวร**” เราจะมีทางออกด้วยการไม่จองเวรไม่จองกรรมกับใครทั้งสิ้น ไม่ผูกโกรธใครทั้งสิ้น เขาทำอะไรมา เราไม่ใช่ว่าคนไม่มีสติไม่มีปัญญา เขา ทำในปัจจุบันนี้โดยทำร้ายเรา ทำให้เราเสียหาย เราก็ต้องรักษาสติของเรา รักษาสิทธิ์ในปัจจุบัน แต่ในหัวใจไม่ผูกโกรธ ไม่อาฆาตมาดร้าย ระงับไปอย่างนี้ ความระงับของมันไป ถ้ามันเป็นไปไม่ได้

ฉะนั้น สิ่งทีเวลามันเป็น เวลาความคิดมันเกิดขึ้น มันเกิดให้เราอยากจะทำร้าย อยากให้เราทำลาย อยากให้เราด่าว่า เขา แล้วถ้าเราทำไปแล้วเราได้อะไร สะใจ แต่จริงๆ แล้วเรา ทุกข์ใจ เราทุกข์ใจ เพราะคำถามว่า “ผมจะเป็นบาปไหม แล้ว ท่านเป็นพระอรหันต์ เราจะบาปไหม” เราทุกข์ใจว่ามันไม่ดี เราทุกข์ใจว่ามันเป็นบาปกรรมไหม แล้วเราจะทำให้มันสะใจได้อย่างไร เราต่างหาก เราถึงพยายามหลบหลีกมันๆ พยายาม หลบหลีก พยายามให้อภัย

เพราะว่าสิ่งนี้มันเป็นสมบัติเดิม เนี่ยเวรกรรม เรื่องเวรเรื่องกรรม เวลาเรื่องเวรเรื่องกรรม บอกว่ามันไม่มี แล้วเวลาสิ่งที มันมี มันมีแสดงเศษ นี้เศษของกรรมนะ แสดงในความคิด ในความรู้สึกของเรา แล้วเราเป็นสุภาพบุรุษไง เราเป็นสุภาพบุรุษ เราเป็นชาวพุทธ เราจะตรวจสอบหัวใจของเรา เราจะสร้างหัวใจเราให้เข้มแข็ง แต่มันก็มีความคิดอย่างนี้ เห็นไหม ผลักดันออกมา มีความคิดอย่างนี้ผลักดันออกมา

เราบอกปัจจุบันนะ ไม่ต้องพูดถึงนรกสวรรค์ นรกสวรรค์มันไปเสวยภพเสวยชาติมาแล้ว จนหมดเวรหมดกรรมอย่างนั้นมา มันถึงเบาบางขึ้นมา สิ่งทีเหลือในใจมันเศษบุญเศษกรรมด้วย ไม่ใช่กรรมจริงๆ นะ มันเศษเลย แต่เศษแล้วมันก็ยังให้ผลอย่างนี้ พอเศษมันให้ผลอย่างนี้ แล้วถ้าเราจากเศษนั้นเป็นต้นทุน แล้ว เราทำตามเศษนั้น เราก็เพิ่มเวรเพิ่มกรรมซ้ำไปอีก ถ้าเศษอันนั้น เราจะปิดเศษทิ้ง เราจะลบเศษนั้นทิ้ง เราพยายามทำให้มันดีขึ้น เห็นไหม ทำให้ดีขึ้น

ธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าสุดยอด ถ้าเราจะมารักษา เราก็รักษาอย่างนี้ เป็นมโนกรรม เราถึงบอกว่าพระ พระเวลาเป็นอาบัติๆ อาบัติเพราะมันทำผิด กรรมคืออะไร การกระทำ ทำด้วยกาย ด้วยวาจา แต่มโนกรรมๆ มโนกรรมมันไม่เป็นอาบัติ เพราะมันไม่มี

กฎหมาย มันไม่มีวินัยบังคับ แต่ธรรมบังคับ ธรรมบังคับแบบว่า ธรรม เห็นใหม่ ศิลธรรมบังคับ เพราะศีลคือข้อบังคับมันไม่มี แต่ธรรมคือความถูกต้องชอบธรรม มโนกรรมคิดผิด เราบอก อាប់ติมันไม่มี แต่มันมีกรรม มโนกรรมๆ เขาบอกว่าเพราะนั่นมันจะเป็นมโนกรรม กรรมมัน ยิ่งใหญ่ใหม่ เพราะเขาไปดูถูกดูแคลนพระอริยเจ้า ไปดูถูกดูแคลนพระอริย-สงฆ์ อันนี้ถ้าเรามี สติปัญญาเรารักษาของเรา ถ้ารักษาของเรา ดูแลของเราขึ้นมา ให้มันเป็นประโยชน์กับเรา

นี่พูดถึงว่า อากาของเขที่เป็น แล้วเขาบอกว่า “ทุกวันนี้ เขาสวดมนต์ ทำวัตรเช้า ทำ วัตรเย็นทุกวัน เดินจงกรมทุกวัน แล้วเวลาสวดมนต์ทำวัตรแล้ว เขาก็ขอมาพระรัตนตรัย ครู บา-อาจารย์ บิดา มารดา แล้วแผ่เมตตาทุกวัน”

เราก็พยายามทำแบบนั้น ทำแบบนี้ด้วยสติด้วยปัญญาของเรามันจะเบาบางลง อย่าง น้อยคนทำผิดแล้วขอโทษขอภัย คนทำผิดแล้วสำนึกได้ คนที่ได้รับการกระทำ อย่างน้อยเขาก็ ให้อภัยนะ เราเกิดการกระทบกระทั่งเหมือนกัน แล้วเขามาขอภัย ต่อเรา เขามาขอโทษเรา เราให้ ภัยเขาได้ เราให้อภัยเขาได้ เพราะว่าเขาสำนึกผิดได้

นี่ก็เหมือนกัน เราพยายามทำของเรา เราจะยืนยันว่ามีหลายคนมากที่เป็นแบบนี้แล้ว หายแล้ว หายแล้ว เราให้กำลังใจผู้ถามนี่ก่อนไง เขาบอกว่าเขาก็ทำอย่างนี้อยู่แล้วมันไม่เบาบาง ลง มันไม่เบาบาง ถ้ามันไม่เบาบางเราก็พูดถึงว่าหินก้อนเล็ก หินก้อน ใหญ่ ถ้าหินก้อนใหญ่มันต้อง ใช้เวลานิดหน่อย น้ำหนักมันมาก กว่า เราก็ต้องน้ำหนักมากกว่า หินก้อนเล็ก หินก้อนใหญ่ เวลา เราต้องชดใช้ เราจะบอกว่าอยากให้เป็นหินก้อนเล็ก เวลาเราได้รับผลประโยชน์เราจะเอา หินก้อนใหญ่

ไม่ใช่ เราทำของเรามาแล้ว หินก้อนเล็กหรือหินก้อนใหญ่มันก็คือการตั้งใจของเรา มันตั้งใจเล็ก ตั้งใจดูดีดี หรือมันอยู่ในใจของเราแต่ให้อภัยได้ ปลดเปลื้องได้ง่าย หินก้อนเล็ก หินก้อน ใหญ่มันอยู่ที่นี้ ถ้ามันปลดเปลื้องได้มันก็เบาบางลง เราจะยืนยันว่าทำโดยการที่โยมทำ เห็นใหม่ “สวดมนต์ทำวัตรเช้า ทำวัตร เย็นเกือบทุกวัน เดินจงกรม นั่งสมาธิภาวนาทุกวัน เข้า กลางวัน เย็นนะ แล้วขอมาพระรัตนตรัย ครูบาอาจารย์ บิดา มารดา แล้วแผ่เมตตาทุกวัน” ทำแบบนี้ ทำให้มันจริงจัง ทำให้มันจริงจากหัวใจ ถ้าหัวใจมันทุกขมันยากก็ทำความเป็นจริงในหัวใจ ของ เรา ทำเพื่อประโยชน์กับเรา นี่พูดถึงเรื่องเวรเรื่องกรรม

เข้ามาคำถาม “ผมมีความคิดแบบนี้ แต่ไม่เคยแสดงออกทางกาย วาจา ผมเป็นบาปไหมครับ และต้องตกรนรกไหมครับ”

มีความคิดแบบนี้แต่ไม่ได้ทำ เห็นไหม มีความคิดแบบนี้ มันก็เป็นมโนกรรม ถ้ามโนกรรม สิ่งที่เราทำของเรา เห็นไหม เราไม่แสดงออกทางกาย วาจา ถ้ามันหยาบมันก็แสดงทางกาย ทางวาจา ถ้าเรื่องกาย เรื่องวาจา ในสมัยปัจจุบันนี้ ในสมัยปัจจุบันนี้นะ สังคมไทยกรม สุขภาพจิตเขาบอกเลย โดยสถิติ ของเขา ประชากรไทย ๓๐ เปอร์เซ็นต์เป็นโรคซึมเศร้า ถ้า ๓๐ เปอร์เซ็นต์เป็นโรคซึมเศร้านะ ๓ ล้านคนไม่แสดงอาการ ถ้า ๓ ล้านคนไม่แสดงอาการ เราจะบอกว่าเรื่องเวรเรื่องกรรม

เวลาเรื่องเวรเรื่องกรรม กรรมมันมาจากไหน กรรมในพระพุทธศาสนาคือฝังอยู่ที่ใจ ใจมันมีเวรมีกรรมขึ้นมา แต่พอมาเกิดเป็นมนุษย์ เกิดเป็นมนุษย์ ๓๐ เปอร์เซ็นต์เป็นโรคซึมเศร้า ถ้าโรคซึมเศร้า เวลาทำอะไรแล้ว เวลาถ้าอาการมันหนักออกมาเขาก็แสดงออกทางกาย ทางวาจา ถ้าแสดงออกทางกาย ทางวาจา แล้วเราก็ถ้าพูดถึงมันเป็นเรื่องเวรเรื่องกรรมก็ต้องไปหาพระเท่านั้น ศาสนาเท่านั้น จะเป็นผู้ที่คุ้มครองดูแลศาสนาเท่านั้นเป็นผู้รับผิดชอบ

ถ้าศาสนาเป็นผู้รับผิดชอบ ในการประพฤติปฏิบัติ ถ้าเขา ปฏิบัติไปแล้ว เขาหลุด เขาทำแล้วผิดพลาด ถ้าเขาผิดพลาด เราก็ต้องช่วยกันแก้ไข แต่พอมันผิดพลาดแล้ว ถ้ามันผิดพลาดแล้ว ถ้ามันมีอาการแสดงออกทางกาย ทางวาจา เห็นไหม ทางกาย ทางวาจา เวลาคนป่วย คนป่วยทางจิตมันจะมีสารเคมี มันจะมี สิ่งใด เราก็ส่งไปโรงพยาบาล ถ้าโรงพยาบาลเขาให้ยา ให้ยาบรรเทา ให้ยามาเพื่อกดประสาท ให้ประสาทมันไม่แสดงออก คือว่าให้กาย วาจา มันไม่แสดงออกจนเกินไป แล้วเรื่องหัวใจ เรื่องหัวใจแล้วเราก็ต้องกลับมาเรื่องศาสนา

เราจะบอกว่า สิ่งที่ว่าเวลามันเกิดขึ้น เกิดไม่แสดงออกทางกาย วาจา มันเกิดจากจิตทั้งนั้น แต่ถ้ามันแสดงออกหรือว่ามันมีผลกระทบมาก เราเกิดเป็นมนุษย์มีกายกับใจๆ ร่างกาย เราเกิดเป็นมนุษย์ ทางการแพทย์เขารักษาได้ ทางการแพทย์รักษาได้ แล้วพอรักษาขึ้นมาเดี๋ยวนี้ทางการแพทย์เจริญ เขามีจิตแพทย์ จิตแพทย์เขาก็รักษา รักษาคนที่ผิดปกติทางจิตให้กลับมาเป็นปกติได้ รักษาให้เป็นปกติได้ เขากลับมาให้มันเป็นปกติไป

แต่ศาสนา ศาสนา ศาสนาสอนให้พ้นจากทุกข์ ศาสนาสอนให้พ้นจากกิเลส กิเลส
 ทางการแพทย์บรรเทาไม่ได้ ทางการแพทย์ไม่รู้ว่าจะอะไรเป็นกิเลส ทางการแพทย์ไม่เชื่อเรื่องจิต
 วิญญาณ ทางการแพทย์เชื่อแต่เรื่องวิทยาศาสตร์ เรื่องสสาร เรื่องวัตถุ แต่เราเกิดมาเราเป็น
 มนุษย์ มีกายกับใจๆ ใจ ถ้ามีกายกับใจ สิ่งนี้มันเป็นประโยชน์ได้ เราต้องอาศัยประโยชน์นี้ด้วย
 อาศัยประโยชน์นี้ ถ้ามันแสดงออกทางกายหรือวาจา กินยา ไปหา หมอแล้วกินยา แล้วกินยา
 ช่วย ที่นี้กินยา พอกินยาแล้วมันจะกด กดประสาท มันกดประสาทแล้วความคิดมันจะไม่ได้คิด
 โดยอิสระไง

ฉะนั้น คนที่ต้องกินยาเขาไม่ค่อยอยากกินยา เพราะพอกินยาแล้วมันมัน มันซึม มันไม่
 สดชื่น เขาอยากสดชื่น สดชื่นถ้ามันมีกิเลส เห็นไหม เขาสดชื่นโดยกิเลสไง สดชื่นโดยกิเลสก็คิด
 ตามกิเลสไง แต่ถ้ากินยา เราจะบอกว่าเรื่องกาย วาจาเนาะ ถ้าทางการแพทย์เขาช่วยได้ เราได้
 ประโยชน์จากนั้น ควรได้ประโยชน์จากนั้น เพราะไม่ต้องให้หัวใจของเรามันต้องรับผิตชอบมาก
 เกินไป ถ้าหัวใจในร่างกายนี้ให้มันสูบฉีดเลือดก็พอ ถ้า หัวใจในวัตถุนี้ให้มันสูบฉีดเลือดเพื่อ
 ร่างกายนี้ก็พอ แต่ความคิด ความคิด จิตวิญญาณ สิ่งนี้เราเอาสติปัญญารักษา ถ้ารักษามัน
 เป็นประโยชน์กับเรานะ

เราบอก ทางโลกเราก็ต้องไปหาหมอ ถ้ามันผิดปกติหรือเราเห็นว่าพวกเคมี สารเคมีมัน
 ช่วยบรรเทาได้ มันช่วยแบ่งเบาไม่ให้เราต้องแบกรับภาระจนหนักเกินไป เราควรไปหาหมอ หา
 หมอเสร็จแล้วหมอจะให้นานนั้นมา เราก็กินยาตามนั้น แล้วเราก็ยังจะไหวพระสวดมนต์ แล้วถ้า
มันภาวนานะ พุทธโอเคๆ ก็พอ หายใจเข้านิกพุท หายใจออกนิกโอ เพื่อความสงบ
ระงับ เพื่อความสงบระงับ เพราะความคิดถ้าคิดโดยธรรม คิดโดยภาวนา-มยปัญญา โดยศีล
 โดยสมาธิ โดยปัญญา มันจะคิดโดยสังขธรรม แต่ถ้าคิดโดยกิเลสค้นหาความทะยานอยาก มัน
 ยิ่งไปกว่านั้นเอาไฟเอาไฟมาใส่ตัวเรามากขึ้น ถ้ามันคิดโดยกิเลส คิดโดยกิเลส

ฉะนั้น ถ้ามันผิดปกติเราก็พยายามจะกินยา แล้วเราหายใจเข้านิกพุท หายใจ
 ออกนิกโอ เอาแค่ความสงบ ไม่ต้องความคิด เพราะความคิดมันเป็นทางออกของกิเลส
 ได้ด้วย เพราะกิเลสมันก็อยากคิดหาเหตุผลเพื่อมาทำลายเรา ทำลายเรา เห็นไหม พอ
 เราคิดไป คิดไป เราคิดว่า สิ่งนี้เป็นธรรม สิ่งนี้เป็นธรรม ยิ่งคิดยิ่งฟุ้งซ่าน ยิ่งคิดยิ่งมี
 ความทุกข์

ฉะนั้น ถ้าเราพุทโธๆ คำว่า “พุทโธ” เพื่อความสงบระงับของใจ นี่สุดยอด สุดยอดเพราะจิตมันสงบระงับเข้ามาแล้วมันเป็นอิสระจากความคิด ความคิดทั้งของกิเลส ความคิด ที่เราคิดว่าเป็นธรรมๆ กิเลสทั้งนั้น ความคิดกิเลสทั้งนั้น เพราะอะไร เพราะเราขาดสติ

แต่ถ้าสติเราสมบูรณ์ พุทโธๆ เราหายใจเข้านึกพุท หายใจออกนึกโธ จนมันสงบระงับเข้ามา มันจะเป็นอิสระ พอเป็นอิสระมันจะสุขมาก สุขมากเพราะอะไร

สุขมากเพราะจิตใจเราไม่มีผลกระทบกับสิ่งใดๆ ทั้งสิ้น เพราะจิตที่มันสงบขึ้นมามันปล่อยขันธ์ ๕ เข้ามา สิ่งที่ถูกรู้ใจ ผู้รู้ปล่อยสิ่งที่ถูกรู้เข้ามา สิ่งที่ถูกรู้มันมีเวรมีกรรมของมัน มันก็ยุก็แห่ที่ให้เราออกไปตีไปตีเขิน ไปกล่าวร้ายคนทั้งปวง แต่มันเป็นอิสระเข้ามา สิ่งของมันจะไปตีไปตีเขิน ที่ไปกล่าวร้ายเขามันไม่มี ไม่มีมันก็เป็นอิสระใช้ใหม่ พอเป็นอิสระขึ้นบ่อยครั้งเข้า บ่อยครั้งเข้า จนมันมั่นคง มันคงมันก็กลับมาเป็นปกติใจ

นี่พูดถึงว่า ถ้ากาย วาจา ถ้าเราไปหาหมอได้ เราควร ไปหาหมอ แล้วเอาสิ่งนั้นช่วยบรรเทา แต่ถ้าจิตมันจะเป็นความจริงขึ้นมาได้ เราใช้การภาวนาของเรา แล้วการภาวนาของเราไม่ต้องใช้ปัญญา หายใจเข้านึกพุท หายใจออกนึกโธเท่านั้น เท่านั้น ปิดกั้นทางเดินของกิเลสด้วย ปิดกั้นที่ว่ากิเลสมันจะเอาสิ่งนี้ไปเพิ่มกำลังของมันด้วย ปิดกั้นกิเลสที่มันจะไปกว้านเอาฟืนเอาไฟมาเผาเราด้วย หายใจเข้านึกพุท หายใจออกนึกโธเท่านั้น ไม่ต้องใช้ปัญญา ไม่ต้องใช้ปัญญา ปัญญาไม่ต้องใช้ เพราะปัญญานั้นละมันทำความพลั้งเผลอ ปัญญานั้นเป็นทางออกของมัน

แล้วมันเป็นปกติก่อน ศิล สมาธิ ปัญญา ถ้ามันเป็น ปกติแล้วเราค่อยมาฝึกหัดใช้ปัญญา การฝึกหัดใช้ปัญญานั้น โดยที่จิตมันสงบระงับแล้ว ศิล สมาธิ แล้วถ้าเกิดปัญญา ปัญญาในธรรมะ ปัญญาในภาวนามยปัญญา ปัญญาที่จะเป็นสมบัติของตน ปัญญาเกิดจากจิต ปัญญาเกิดจากจิต ไม่ได้ค้นคว้ามาจากไหน ค้นคว้ามาจากหัวใจของตนเท่านั้น ค้นคว้ามาจากเลือดเนื้อเชื้อไขในดีเอ็นเอของหัวใจของตน มันจะเป็นปัญญาของตน

“ข้อที่ ๑. ว่า ผมมีความคิดแบบนี้ แต่ไม่เคยแสดงทาง กาย วาจา ผมเป็นบาปใช่หรือไม่ครับ ผมต้องตกรกใช่หรือไม่ครับ”

ถ้าเรายังมีสติปัญญาอยู่ไม่ตก คำว่า “ตกนรก” เพราะ เราทำแล้วผลกรรม ผลกรรม ใช้นี้ มันเป็นกรรมเก่า แล้วกรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าสอนเรื่องปัจจุบันนี้ แล้ว ปัจจุบันนี้เรากำลังแก้ไขกันอยู่ มันกำลังต่อสู้กันระหว่างกิเลสกับกรรม กิเลสกับกรรม กรรมะคือ สติ คือสมาธิ คือปัญญา สติกรรม สมาธิกรรม ปัญญากรรม กิเลสคือสิ่งที่ฟุ้งซ่าน กิเลสคือการ ตี ตีเยน กิเลสคือกล่าวร้าย กิเลสคือทำลายตัวเอง นั่นคือกิเลส มันกำลังต่อสู้กันบนหัวใจของเรา เรายังมีโอกาสได้ต่อสู้ ได้มี การกระทำ กรรมคือการกระทำ เรากำลังพยายามทำกรรมดีอยู่ เรา พยายามกระทำกรรมดีไปล้างกรรมชั่ว การล้างกรรม ล้างกรรม ล้างกรรมจากการกระทำของเรา

ฉะนั้น ใ้ตตกนรก ตกนรกนั้นคือผลที่มันจะเกิดข้างหน้า ผลที่ระหว่างกิเลสกับกรรมที่มัน ต่อสู้กัน ถ้ากรรมชนะ พัน พันจากนรก ไม่มี ปิดอบาย จบ

“๒. ขอให้หลวงพ่ช่วยแนะนำวิธีการแก้ทางจิตให้ด้วยครับ”

วิธีแก้ทางจิต เห็นไหม สิ่งที่เขาทำกัน เราไม่ต้องไปสนใจสิ่งใดทั้งสิ้น คนที่เขาบอกว่าเขา ภาวนาแล้วเขาใช้ปัญญาต่างๆ นั้น อันนั้นมันเป็นวิมุติภาวะของเขา แต่ตอนนี้จิตของเรามันทุกข์ มันยาก จิตของเรามันทุกข์มันยาก เราจะไปชวนขวายหาเงินหาทองมา ก็คนทุกข์มีเงินมีทอง แล้วกันแหละ แต่คนสุขมีเงินมีทองมันต่างกันนะ เราจะเอาความสุขความทุกข์ในใจของเรา ต่างหาก เราไม่ต้องการเงิน ไม่ต้องการทอง ไม่ต้องการยศถาบรรดาศักดิ์อะไร เราไม่ต้องการ ทั้งสิ้น เราต้องการมีความสุข เราต้องการให้หัวใจเราเป็นปกติ

ถ้าเราต้องการหัวใจเป็นปกติ เราไม่ต้องทำอะไรเลย หายใจเข้านี่ก็พุท หายใจออกนี่ก็โร เท่านั้น เท่านั้น ไม่ต้องไปห่วง ไฉย! หายใจเข้านี่ก็พุท หายใจออกนี่ก็โร มันจะเป็นการอบรมบ่ม เพาะหัวใจได้อย่างไร มันจะไม่เป็นประโยชน์กับหัวใจเลย นั่นแหละ นั่นแหละคนหลงผิด หายใจ เข้านี่ก็พุท หายใจ ออกนี่ก็โร จนนจิตสงบระงับตั้งมั่น สูดยอด

มนุษย์ทุกคนต้องการสุขภาพกายที่แข็งแรง ถ้าจิตมันเป็น ปกตินะ สุขภาพของคน ที่ แข็งแรง มันจะมีอะไรเป็นเรื่องห่วง เรื่องเป็นใยต่อไปข้างหน้า ทุกคนสุขภาพอ่อนแอ มีโรคภัยไข้ เจ็บทั้งตัวเลย เงินทองมหาศาลเลย นอนดูไอ้ไฟในห้องผ่าตัด มองดู ดวงไฟที่มันส่องมาที่เรา จะ ตายวันนี้พรุ่งนี้ไม่รู้มันนะ เงินทองก็คือเงินทอง ภูจะตายอยู่แล้วมีความสุขไหม

นี่เง ถึงบอกว่า ย้อนกลับมาที่ถ้าจิตมันเป็นปกติสุดยอด ใ้ที่ว่ามีปัญญา ปัญญา ใ้เน้นเงินทอง สิ่งที่มาเป็นประโยชน์ อันนั้นใครหาได้ก็อีกเรื่องหนึ่ง นี่พูดถึงว่าเอาความปกติ เอาความหายทุกข์ในหัวใจก่อน หายใจเข้านี้ก็พุท หายใจออกนี้ก็โธ ชัดๆ พยายามทำตรงนี้ให้ชัดๆ แล้วไม่ต้องไปชวนชวายเป็นไปหา ทรัพย์สมบัติ จะภาวนาเก่งไม่ต้อง น้่นวางไว้ก่อน เดี่ยวโอกาสข้างหน้ามันจะถึงตรงนั้นเอง

“๓. ตัวผมชอบเสียใจและตำหนิตัวเองอยู่บ่อยๆ กับสิ่งที่เกิดขึ้น ขอหลวงพ่ช่วยวิธีแก้ไขด้วย”

ความคิดใจ วุฒิภาวะของจิต วุฒิภาวะของจิต เห็นใหม่ โลกจิต โทสจิต โมหจิต จิตของคนที่ย้อนแอ จิตต่างๆ เราก็พยายามตั้งสติของเรา ตั้งสติของเรา เรามีสติอยู่กับความรู้สึกนึกคิดของเรา สติสัมปชัญญะ ใ้ความข้างนอก ข้างนอกเป็น ผลที่เราทำไปนะ เราจะเดินเราจะเห็นต่างๆ เรามีสติของเรา ไม่ต้องว่า อู้ฮู! ถนนจะเป็นอย่างนั้น อู้ฮู! เราจะว่าคนนี่ คนนี้ เราไปวิตกกังวลไปหมด ไม่ใช่!

เรามีสติสัมปชัญญะกับเรา เราก็เป็นมนุษย์ก็มีความรู้สึกนึกคิดคนหนึ่ง เราคิดแต่สิ่งที่ดีงามของเราก็พอ แล้วทำหน้าที่ การงานของเราให้สมบูรณ์ มันจะพัฒนาขึ้นไปเรื่อยๆ ใจ แล้วมันจะกลับมาตำหนิตนเองไม่ได้ แล้วเราจะไม่กลับมาเสียใจกับชีวิต ของเรา ถ้าเราฝึกหัดของเราไปเรื่อยๆ เพราะ เพราะสิ่งที่มัน เกิดขึ้นมา เห็นใหม่ เกรกรรม เกรกรรมที่เราได้สร้างสมมาจน เรามีความรู้สึกนึกคิดแบบนี้ มันเป็นพื้นฐานของจิตของเรา

วุฒิภาวะของตน วุฒิภาวะของคน แล้วเราเกิดเป็นมนุษย์ เกิดเป็นมนุษย์ เห็นใหม่ เรามีสิทธิทางกฎหมาย เรามีสิทธิ เห็นใหม่ จะเชื่อสิ่งใดก็ได้ เพราะรัฐธรรมนูญคุ้มครอง แล้วเราพยายามจะพัฒนาจากตรงนี้ขึ้นไปได้ เราก็เป็นผลประโยชน์ของเรา ถ้ามันพัฒนาไม่ได้ก็ให้เสมอตนไว้ อย่าให้ขาดทุน เราพยายามทำคุณงามความดีของเราเพื่อไม่ให้ขาดทุน แล้วทำดีมากกว่านี้ เราก็จะพัฒนาของเราขึ้นไป ถ้าเราพัฒนาขึ้นไปมันก็เป็นปัจจัยตั้ง สันติปฏิรูปโกในหัวใจของเรา เราเป็นคนรู้เองว่าเราสุขหรือเราทุกข์

ถ้าเราดีขึ้น เห็นใหม่ เราเกิดเป็นมนุษย์ เกิดมาพบ พระพุทธศาสนา พระพุทธศาสนาสอนถึงการกระทำของตน ทำดี ดีกว่าขอพร ค้นคว้าหาใจของตน เห็น

ใหม่ เห็นพุทธะกลางหัวใจของตน เผื่อองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าในใจของตน ผู้ใดเห็นธรรม ผู้นั้นเห็นตถาคต จิตใจดวงนี้มีคุณธรรมขึ้นมา นั่นนะสุดยอดของคน จบ

ถาม : เรื่อง “ถึงเวลาเหมาะสมหรือยังครับหลวงพ่”

ตามที่ลูกได้มาศึกษาวิชาสมาธิกับหลวงพ่ที่วัดตลอดมา เกือบจะย่าง ๓ ปีแล้ว การฝึกฝนสมาธิมีแต่จะก้าวหน้าขึ้น ถึงแม้ลูกจะไม่เคยถามหลวงพ่ที่วัดตรงๆ เลยสักครั้ง แต่ลูกเวลามา วัดจะจำที่หลวงพ่สอนที่วัด และเทศน์ในเว็บไซต์ อย่างตั้งใจเกินมนุษย์ และเจอผู้รู้ท่านหนึ่งได้ชี้แนะแนวทางบ้างเล็กน้อย ลูกก็มีพัฒนาการขึ้นเรื่อย

ฟังเทศน์ของเก่าที่หลวงพ่เคยเทศน์นานแล้ว ฟังเทศน์กลับไปกลับมาจนเข้าใจในจิตขึ้นเรื่อยๆ จนถึงปัจจุบันนี้ลูกจะตัดใจชีวิตตนเองแล้วว่าจะบวชเพื่อบรรลุมรรคผลเลยดีกว่า ทางโลกมันคับแคบเกินไป ทางธรรมกว้างกว่า เพื่อความก้าวหน้าในจิตของตนเอง ลูกขอคุณระยะเวลาจนถึงก่อนเข้าพรรษาปีก่อน ถ้าจิตของลูกพัฒนาจนอยากฝึกฝนเพื่อบรรลุมรรคผลในเร็ววันลูกจะขอหลวงพ่บวช และฝึกฝนอยู่กับหลวงพ่เลยครับ ลูก ค่ะเคยที่วัดนี้ดี หลวงพ่จำลูกได้อยู่แล้วครับ

ตอนนี้ลูกเตรียมตัวเองกำลังพร้อมแล้ว ตอนนี้ดูจิตตัวเองว่าจะเอาอย่างไรดี ทางพ่แม่และญาติพี่น้องเคลียร์ได้ครับ ไม่มีปัญหา มีปัญหาเดียวอยู่ที่จิตลูกจะตัดสินใจแบบเด็ดขาด ถ้าตัดสินใจพลาดตกงานประจำที่ทำด้วย เพราะลูกจะลาออก เลยให้ความสำคัญจิตตัวเองพัฒนาขึ้นมามากกว่านี้ ขอหลวงพ่โปรดชี้แนะด้วยครับ

ตอบ : ถ้าโปรดชี้แนะก็อย่าเพิ่งลาออก ไม่ต้อง ไม่ต้อง ถ้าลาออกก็ตกงานเลยนะ เราจะบอกว่าเวลาคิด มันคิดจินตนาการไปทั้งนั้น แล้วมันคิดจินตนาการไปแล้ว สิ่งที่ว่าเขามาอยู่ที่วัดแล้วฟังเทศน์หลวงพ่พัฒนาขึ้นไปเรื่อยๆ ให้พัฒนาไปเรื่อยๆ พัฒนาไปเถอะ ให้มันดีขึ้นมานะ ถ้าดีขึ้นมาแล้ว ต้นไม้เราปลูกในกระถาง เวลามันโตขึ้นมันใหญ่โตจนกระถางแตกเลย แล้วถ้ามันลงดินแล้วมันแข็งแรงเลย ใ้โฮ! ต้นไม้ยังไม่ทันปลูกเลย กลัวกระถางมันจะแตก กลัวไปหมดเลย

ถ้าอย่างนี้แล้ว ถ้ามันพัฒนาเป็นความจริงขึ้นมา มันจะเป็นความจริงขึ้นมา ถ้ามันยังไม่พัฒนาขึ้นมา เราคิดไปทั้งนั้นนะ เพราะเราคิดไปทั้งนั้น เวลาเราพูด ทางฆราวาสเป็นทางคับ

แคบ ทางของสมณะเป็นทางกว้างขวาง ทางของฆราวาสเป็นทาง คับแคบ ทางคับแคบ คับแคบเรื่องเวลา เวลาที่ประพฤติปฏิบัติ มีทำวัตรเช้า ทำวัตรเย็น กลางคืน เราต้องไปทำหน้าที่การงาน คับแคบ คับแคบเราต้องสละเวลาทำอาชีพ

แต่ทางพระ ทางพระ ๒๔ ชั่วโมง เห็นไหม ๒๔ ชั่วโมงกว้างขวาง กว้างขวางเลนรอบตัวเลย ไม่ใช่ ๘ เลน ๑๐ เลนนะ กว้างรอบตัวเลย แต่มันไม่ภาวนาสี กว้างรอบตัวเลย มันทำรั้วล้อมรอบตัวเองไว้ มันเลยไม่มีทางสักนิดหนึ่งเลย ทางกว้างขวาง ทางกว้างขวาง เวลา ยังไม่ได้มาบวชเป็นพระ ก็คิดว่าบวชเป็นพระแล้วเราจะภาวนาจนสิ้นกิเลสไป

เวลาจะบวชเป็นพระแล้ว เพราะ เพราะเวลาอยู่ทางโลก เรายังไว้ใจใครไม่ได้ เรายังอาศัยคนนั่นคนนี่ เวลาบวชเป็นพระมาแล้ว พอบวชเป็นพระไปแล้ว พอบวชมาเป็นพระไม่มีใครดูแลนะ เวลาบวชเป็นพระขึ้นมาแล้ว เพราะเป็นอิสระต่างคนต่างชวนชวาย ต่างคนต่างนะ หลวงพ่อ หลวงพ่อ หลวงพ่อคุณแล ๙ วัด ๑๐ วัดนั่นนะ หลวงพ่อรับผิดชอบทางนั้น

ฉะนั้น เวลาจะฝึกหัด ฝึกหัด จะดูแลขนาดไหน จะมี ความสามารถมากน้อยแค่ไหน คนที่บวชต้องเป็นคนทีภาวนาเอง คนที่บวชผู้ที่จะต่อสู้กับกิเลส ผู้นั้นจะต้องเป็นผู้ชวนชวาย ผู้นั้นต้องมีกฎกติกาของตัวเอง ทางของสมณะกว้างขวาง ๒๔ ชั่วโมงเลย ๒๔ ชั่วโมงขอให้ภาวนานะ ๒๔ ชั่วโมง เขาไม่ให้มานั่งคุย กันนะเว้ย ๒๔ ชั่วโมง กว้างขวางนะ กว้างขวางมันเป็นเวลา ตามข้อเท็จจริงในโลก แต่เวลาปฏิบัติ ปฏิบัติ เป็นลัทธิ เป็น หน้าที่ของเรา เราทำไหม เวลาจะเอาจริงๆ

คำว่า “กว้างขวาง” กว้างขวาง เอ็งใช้ประโยชน์จาก ความกว้างขวางอย่างนั้นหรือเปล่า ถ้ากว้างขวาง เอากว้างขวาง นั้น ดูสิ เวลาพระเรา เวลาวิเวกไปอยู่ในป่า ๒๔ ชั่วโมงเหมือนกัน เขาเดินจงกรม นั่งสมาธิภาวนาทั้งวันทั้งคืนเลย แต่ของเรา ๒๔ ชั่วโมงเลย ไปป่าแล้วไปเที่ยวป่า ไปเก็บเห็ด ไปเก็บผักหวาน กลัวพุงนี้เข้าจะไม่มีผักทำอาหาร

เราถึงบอกว่าทางวิชาการก็เป็นทางวิชาการทั้งนั้น แต่ถ้ามันเป็นความจริง อย่าเพิ่งลาออก เพราะว่าอะไร เพราะว่าถ้าคน จริงจังมันจะมีจุดยืน ถ้าคนมีจุดยืนขึ้นมาแล้ว ทำสิ่งใดแล้วมัน จะเป็นประโยชน์กับตน แต่ของเรา ถ้าจิตใจเราไม่มั่นคง เหมือนไม้เลื้อย เกาะเขาไปทั่ว นี่ก็เหมือนกัน มาพึ่งเทศน์หลวงพ่อ หลวงพ่อ พึ่งเทศน์ เอาประเด็นเดียว เอาคำเดียว แล้วคำไหน

เราเอาค่านั้นมาเป็นประเด็น แล้วเราภาวนาของเราไปเป็นปัญญาของเรา เขาบอก “เขาไปเจอ ผู้รู้ ผู้รู้หนึ่งเป็นผู้ชี้แนะ” แล้วผู้รู้ รู้อะไร รู้ตาบอดใจ คลำกันไป อ้อ! ช้างเหมือนต้นเสา อ้อ! ช้างเหมือนกระดิ่ง มันก็ว่ากันไป ไม่จริงทั้งนั้น

เราจะบอกว่าถ้าจะปรึกษาหารือกันบ้าง มันเป็นเรื่องธรรมดาณะ แต่ถ้าเอาจริงเอาจัง คนตาบอดเขี่ยคนตาบอดได้ไหม แล้วคนตาบอด คนตาบอดมันเป็นไปไม่ได้หรอก เวลาคนตาบอดนะ เวลาตาบอดส่วนตาบอด แต่ถ้าเรื่องกิเลสมันตาบอดตาใส เวลาเข้าไปหานะมันเป็นอย่างนั้นใช้ไหม มันเป็นอย่างนั้น จะเอาคำยืนยันไง แต่ไม่เอาเหตุผล เวลาเขามาถามปัญหา “พิจารณากายนะ ไ้โฮ! พิจารณากาย” กายอะไร เดียวกฎจะทำหนังสือสารคดีการพิจารณากาย แล้วฉายให้พวกมึงดู มันก็เป็นแค่หนังสือสารคดี เป็นสมบัติของเอ็งหรือเปล่า ตอนนี้นำบุพเพสันนิวาส กำลังดั่งนะมึง ชุตไทย ไ้โฮ! แต่งกันทั่วประเทศเลย

ไ้โฮนี่ก็เหมือนกัน พิจารณากายกันทั่วประเทศเลย ใครๆ ก็พิจารณากาย แนวทางสติปัฏฐาน ๔ ไ้โฮ! พิจารณากายแนวทางสติปัฏฐาน ๔ บุพเพสันนิวาสไป แต่งชุตไทย แต่งชุตไทยมึง แต่งให้ตลอดนะ มึงเห่ออยู่เดือนนี้ เดือนหน้ามึงก็เลิกแล้ว นี่ก็พิจารณากายๆ คำว่า “พิจารณากาย” มันเป็นเอกเทศ เพราะหลวงปู่มันเวลาท่านตรวจสอบลูกศิษย์ของท่าน “อ้าว! พิจารณาพิจารณายังไง” โ้! พิจารณากายๆ เราฟังมานะพูดภาษาเราให้ออกจากวัดไปหลายคนอยู่ที่นี่ พิจารณากายเหมือนกัน เวลาหลวงปู่พิจารณากาย มันก็บอกพิจารณากาย เหมือนกันๆ เวลาให้พูด พูดไม่ได้ เวลาเราพูดอะไรไปก็นิ่งเอ๊ะ! เอ๊ะ! งงไป เพราะเขาไม่มีใจ ก็เฉพาะความเห็นของเขา

ไ้โฮนี่ก็เหมือนกัน “ผู้รู้ท่านหนึ่งแนะนำสั่งสอน” แนะนำเรื่องอะไร แล้วสั่งสอนกันไป เอ็งรับผิดชอบกันไปนะ อย่างเรา ถ้าเป็นความจริง อย่างที่ว่าแก้ไขเวรกรรม หายใจเข้านึกพุท หายใจออกนึกโธ ใจเอ็งสุขสงบระงับนั้นพอแล้ว ถ้าสุขสงบระงับนะ คนเรานะถ้าจิตมันสงบ จิตมันระงับ เหมือนเราสุขสงบ สุขดีแล้ว เงินทองมี อาหารมี ทุกอย่างมี แล้วเอ็งจะเอาอะไรต่อ เราก็จะเลือกใช้ใหม่ที่เราจะทำอะไร ถ้าจิตเราสงบแล้ว เราจะใช้ปัญญา ปัญญาที่มาแก้ไขกิเลส เพราะอะไร เพราะสุขภาพเราก็ตี บ้านเราก็ตวย เงินเราก็ตวยม ยศถาบรรดาศักดิ์ก็เต็มตัว ขาดอย่างเดียวเท่านั้นที่จะพ้นจากทุกข์ เออ! มันก็เป็นไป

ไฉนไม่อย่างนั้นนะ พระรูกะรัง เงินก็ไม่มี อะไรก็ไม่มี โอ๊ย! ขวนขวายมา รวย รวย รวย เงินกู กูเขามารวย กูทุกอย่าง เลย จ้ากรรมะเขามาทุกอย่างเลย ไม่มีของตนสักอัน มันจะรวยจริงไหม หายใจเข้านี่กพท หายใจออกนี่กโ ให้มันรวยจริงๆ สมบูรณ์แบบ จิตสงบระงับ ไม่เป็นหนี้ใครทั้งสิ้น ไม่ต้องใช้ดอกเบีย ไม่ได้กู้ใคร จิตของเราเอง หายใจเข้านี่กพท หายใจออกนี่กโ ศีล สมาธิ ไม่มีสมาธิ ไม่รู้จักสมาธิ ปัญญาที่เกิดขึ้น เป็นโลกียปัญญาทั้งหมด เป็นปัญญาโลกๆ

ภาวนามยปัญญา ปัญญาที่เกิดจากการภาวนา ต้องเกิดสติ สมาธิ ปัญญา มันต้องมีสมาธิเป็นพื้นฐาน เพราะตัวสมาธิ จะไปยับยั้งเรื่องกิเลส เรื่องมาร เรื่องภวตัณหา วิภวตัณหา ตัณหาความทะยานอยากที่อยากจะบรรลุธรรม ตัณหาความทะยานอยาก อยากพันทุกข์ ถ้ามีสัมมาสมาธิ ใ้พวกตัณหาความทะยานอยาก สมุทัย จะเข้ามาเจือปนไม่ได้ แล้วถ้ามันจะ เกิดปัญญามันจะเกิดจริงๆ แล้วถ้าเกิดอย่างนั้นมันจะได้รู้จักว่า การพิจารณากายมันเป็นอย่างไร

ไฉ่พิจารณากาย พิจารณากาย นกแก้วนกขุนทอง พิจารณากายแบบนกแก้วนกขุนทอง ไง คนบอกว่าพิจารณากาย นกแก้วมันก็พิจารณากาย สอนทุกวัน “พิจารณากาย พิจารณากาย” เวลาไปเจอหน้ามัน นกแก้วมันจะว่า “พิจารณากาย พิจารณากาย” นกแก้วมันก็จะพิจารณากาย พิจารณากายนะ แนะนำสั่งสอนกัน นกแก้วมันก็บอกว่าพิจารณากาย มันจะไปกราบนกแก้วกันใหม่

เราจะซื้อนกแก้วมาสักตัว แล้วสอนมันเลย พิจารณากาย แล้วเราจะแขวนไว้หน้าประตู เวลาเราเข้ามานกแก้วก็จะร้องเลย “พิจารณากายๆ” แสดงว่าพระสงบไม่ต้องเทศน์ นกแก้วมันจะเทศน์แทน ต่อไปนกแก้วแขวนไว้ประตู กูจะไปซื้อมาแล้ว สอนเลย “พิจารณากายๆ” นกแก้วเดี๋ยวมันจำได้ แขวนไว้ตรงประตู แล้วพอโยมเดินเข้ามา “พิจารณากายๆ” ต่อไปเลย โอ๊ย! กูสบายเลย นกแก้วมันจะเทศน์แทน

เราจะบอกว่าปฏิสันถาร การต้อนรับ การคุ่นชินกันนะได้ แต่ที่ว่าผู้รู้แนะนำสั่งสอนอะไร เพราะสั่งสอนแล้ว ภาษาเรานะ ตาบอดคลำข้าง เอ็งคลำกันไป ถ้ามันเป็นประโยชน์มันก็เป็นประโยชน์ไป แต่มันจะเป็นประโยชน์ไปได้อย่างไรเพราะอะไร เพราะมันไม่รู้จักข้าง ข้างเหมือนเสา เพราะมันจับที่ขาข้าง ข้างเหมือนกระดิ่ง เพราะมันจับที่หูข้าง อ้อ! ข้างเหมือนแฉ่ เพราะมันจับ

หางข้าง แล้วข้างมันเป็นเส้นหรือ เป็นเสาหรือ เป็นกระดิ่งหรือ ไม่ได้เป็น มันเป็นข้าง แล้วข้างเป็น
อย่างไร

ไอ้นี้พูดถึงนะ พูดถึงว่าผู้รู้ๆ นั่นอีกเรื่องหนึ่งนะ เพราะว่า เรื่องการมาสอนกันในวัด สอน
กันในวัด เราจะเริ่มเข้มงวดขึ้น เพราะปัญหามันเกิดขึ้นหลายเคสแล้ว พอปล่อยให้มันเกิดขึ้น
หลายเคส มันปล่อยไว้ก็ไม่ได้ ปล่อยไว้ไม่ได้ เราจะจัดการของเราเอง เพื่อให้มันเข้ามาถูกต้อง
วัดปฏิบัติต้องให้มันเป็นการปฏิบัติ แล้วได้ผลในการปฏิบัติตามความเป็นจริงในพระ
พุทธ-ศาสนา ไม่ใช่เป็นศาสนาพราหมณ์ เพ้อเจ้อ ศาสนาผี บูชาอันวอน ไม่ใช่! จะ
เป็นพระพุทธศาสนาโดยการควบคุมดูแลของพระสงฆ์ เหวี่ยง